

det for mig som givet, at Bestræbelserne maatte nu rettes paa at opnaa et Kompromis, da det var kommet til min Kundskab, at Bankens Direktion ansaa det for en langt større Kalamitet, om Forslaget faldt, end om det blev vedtaget med de paagældende af mig nævnte Punkter. Min ærede Partifælle (Hey) og jeg maatte derfor søge i Fællesudvalget at stræbe hen til at faa et blot taaleligt Kompromis, og da det viste sig, at dette kunde naas derigennem, at det ene af de omstridte Punkter, nemlig Finansministerens Stemmeret ved Diskontoforandring, kunde faas fjernet, imod at man gik ind paa, at der blev 2 kongevalgte Direktører i Stedet for som hidtil kun en, saa valgte vi dette, og jeg tror ikke, at man kunde gøre andet. Under de foreliggende Omstændigheder kunde vi neppe finde det forsvarligt overfor os selv i alt Fald at nægte at gaa med til et saadant Kompromis, om jeg end for mit Vedkommende nærede og endnu nærer ikke ringe Betænkelighed ved at give Regeringen en saadan udvidet og forøget Indflydelse paa Bankens Ledelse. Men jeg har her fulgt den Leveregel, som for mig har været den afgørende i hele mit Liv, baade mit private og mit offentlige, den, at et magert Forlig er bedre end en fed Proces. Og jeg tror, at man maa sige, at naar der er Strid om to bestemte Punkter, og man endelig opnaar at sejre paa det ene og falde paa det andet, tager man en saadan Kompromisbestemmelse i Stedet for at lade hele Sagen gaa ud i en ubestemmelig Fremtid og med ubestemmelige Chancer.

I det af den meget ærede Ordfører for Mindretallet (P. G. C. Jensen) omtalte, af Mindretallet stillede Forslag, findes der et Punkt, som jeg med Glæde vilde have tiltraadt og stemt for, hvis det havde været formet saaledes, at den ene af de nu tilkommende kongevalgte Direktører kun skulde have Ansættelse paa 5 Aar. Men saaledes lyder Forslaget jo ikke, det er knyttet til Mindretallets øvrige Forslag om, at der kun maa være en kongevalgt Direktør, og af den Grund har jeg i alt Fald, og jeg antager, at det ogsaa gælder mine ærede Meningsfæller, ikke kunnet slutte os dertil, saa fornuftigt og rigtigt dette Forslag i og for sig kunde være, naar det ikke var knyttet til en uantagelig Betingelse.

Ordføreren (Hey): Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) kunde ikke forsvare sit Ændringsforslag uden, hvis jeg maa bruge det Udtryk, at

give et lille Hip til den Gruppe; jeg har den Ære at tilhøre, idet han sagde, at vi staa atter overfor det ikke sjældne Faktum, at de frikonservative ved en Sags Slutning havde skiftet Anskuelse og indtog et andet Standpunkt end det, de indtog ved Sagens Begyndelse. Naa, det at skifte Mening og faa en anden Anskuelse under andre Forhold er vel ikke saa slemt, man siger jo, at det er kun Vorherre og Taaberne, der ikke kunne skifte Mening. Men vi have slet ikke sagt, at vi have skiftet Mening. Jeg har i min Anbefaling for Ændringsforslaget vedrørende de 2 Direktører sagt, at det var os meget imod, og det har det været hele Tiden, men af to Onder vælger man det mindste — det vil jeg altid gøre som praktisk Mand. Naar jeg staar overfor enten at tage de 2 kongevalgte Direktører eller paatage mig en Del, oven i Købet en stor Del, af et stort Ansvar for mulig at bringe os ud i Tilstande, som intet Menneske er i Stand til at beregne, vælger jeg det mindste Onde, selv om det er mig i overordentlig høj Grad imod. Naar man er i den Situation at skulle handle og være med til at føre en Sag igennem, paatager man sig et Ansvar, og det staa vi ved. Men naar man ikke gaar med, naar man indtager den Stilling, som det ærede Medlem og hans Parti indtage i dette Tilfælde, have de jo i og for sig en udmærket god Position. De have den Position bagefter at kunne sige: Herregud, der se I, det er igen disse frikonservative, der skifte Anskuelse og gaa med i sidste Øjeblik, men vi, det gode, gamle Højre, staa fast, hvor vi staa. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis det ærede Medlem og hans Parti noget tidligere i en lidt højere Grad havde fulgt den Politik, vi følge, vilde det ærede Medlem og hans Partis Stilling være en anden, end den nu er. Nu minder det mig noget om Manden, der laa under Bordet og sagde: Kunne I se, hvor jeg stod mig.

J. L. Hansen: Det er ikke med Overvindelse, at jeg og mit Parti stemme for Flertallets Ændringsforslag. De stemme nemlig med alt, hvad vi have forsvaret i denne Sag. Vi anse det for fuldstændig rigtigt og berettiget, at Kongen vælger 2 Direktører, idet vi mene, at derved afbalanceres Forholdet noget, saaledes at Aktionærinteresserne ikke blive eneraadende. — Med Hensyn til § 8 mene vi ikke, at saaledes som Forslaget lyder, bliver Finansministeren kun en Statist, hvad det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C.